

ската война? — Двамата стигнали въ гостилницата. И тамъ Григоръ се решилъ да се похвали на другаря си, че той е авторъ на новата одобрена поема.

Гръцкиятъ му другаръ се хваналъ за главата.

— Ами защо не излѣзе да ти сложатъ лавровия вѣнецъ на главата? Вѣнецътъ стоеше на масата.

— Срамъ ме бѣше! — отговорилъ Григоръ.

— Скоро да вървимъ! — го изхокало гърчето.

Григоръ излѣзълъ и отишелъ въ дома на председателя, защото събранието било вече разтурено.

Председателятъ Рангависъ го приелъ любезно.

— Кой си ти?

— Азъ съмъ съчинителятъ на одобрената поема.

Професорътъ го изгледалъ учудено. Той взелъ отъ масата съчинението, разтворилъ го и рекълъ:

— Декламирай!

Григоръ безъ смущение започналъ да декламира написаното наизустъ, ясно, вѣрно, точно...

— Стой! — рекълъ председателятъ — какъ се казваашъ?

— Григоръ Ставридисъ.

— Какъвъ си по народность?

— Българинъ!

Председателятъ се намръщилъ, но скокналъ, повикалъ жена си и натъртено казалъ: това е авторътъ на най-хубавата поема, която днесъ избрахме.

Жената се усмихнала и го поздравила.

— Председателятъ казалъ: „Ти си писалъ въ писмото, че не искашъ цѣлата награда. Истина ли е?“

— Писахъ и стоя на думата си — отговорилъ Григоръ.

— Кому давашъ едната половина (500 лева)?

— Давамъ я на беденъ студентъ за поддръжка.

— Ами втората половина?

— Нея искамъ за себе си, защото съмъ беденъ.

— Ела утре въ университета — завършилъ разговора председателятъ.